

radosti stárec Zachariáš nabyt, když Marii Pannu v svém domě uzřel a skrz Ducha svatého poznal, že ona jest opravdová máti Mesiášova? Bezpochyby že před ní na svá kolena klekl a Synu božímu v jejím životě zavřenému se klaněl; nemohl sice nic mluvit, ale pro velikou radost ustavičně slzy vyleval. Ó, jak rád by byl chtěl s Marií rozmlouvat i jí radost svého srdce vyjevit! Ale co usty vyslovit nemohl, to zevnitřním znamením dokazoval, jak jest jemu milá ta přítomnost Marie. Protož když po několika dnech svatý Josef chtěl se domu do Nazarétu navrátit, žádným způsobem nechtěl k tomu dovolit. Alžběta podobně Marii Pannu prosila, aby dýle u ní zůstala a porodu jejímu přítomná byla, což i naposledy obdržela.

A tak tehdy zůstala Maria v domě Zachariášově po tři měsíce a naplněno jest Písmo, jež dí: Byla jest archa boží v domě Obededoma za tři měsíce i požehnal jest Pán Bůh Obededomovi i všemu domu a čeledi jeho pro archu boží.^(h) Maria pak byla opravdivá živá archa boží, která v sobě zavřenou měla manu a chleb nebeský, který obcerstvuje duše naše. I jak velice pro živou archu Páně domu Zachariášověmu časně i duchovně Bůh musel požehnati? Ó, když jsem i já v tom svatém domě jen za půl hodinky mohl bydlet, abych jen jedny částky požehnání božího byl mohl oučastným býti! Než co se domníváme, jaký ty čtyry svaté osoby po ten čas mezi sebou život vedly? Kdo to dobře vypraviti neb vymysliti bude moci? Praví svatý Bonaventura: Ó, jaký to dům a jaký to pokoj, v kterém spolu bydlely takové matky s takovými dětmi, Maria a Alžběta, Ježíš a Jan.⁽ⁱ⁾ Byli tam také dva svatí starcové, Zachariáš a Josef, s mnohými houfy anjelův. Byl tehdy ten dům požehnaný a více posvěcený než chrám Šalomounův. Ó, jak velikého potěšení nabývali Zachariáš a Alžběta z přítomnosti Marie Panny! Ó, jak pilně všeckny její řeči a skutky sobě znamenali a jak velice tak veliké její svátosti se divili! Ó, s jakou radostí a potěšením jí sloužili, neboť jsou věděli, že Spasitele světa v svém životě nosí! Naproti také ponížená Panna dvěma starými lidem vším způsobem radostně a laskavě posluhovala a všeckno, co jim milého bylo, ráda vykonala. Tak ti svatí lidé ten čas v té největší lásce a pobožnosti strávili a jako nějakí pozemští anjelé spolu živí byli. Když pak svatý Jan se narodil, tu jej nejsvětější Panna do svých rukou vzala a s velikou radostí objímala a líbala; to pak rozmilé děťátko, které již tehdy dospělý rozum mělo, přívětivě na Rodičku boží patřilo a hlavičku svou před ní ponížene naklonilo. Ó, jak rádo by bylo s Marií Pannou rozprávělo a jí laskavě objímalo, kdyby bylo jazykem svým a svými ručičkami mohlo vládnouti!

Ó rozmilý svatý Jene, jak jsi ty přešťastný, který jsi zasloužil Rodičku boží za chůvu míti a od ní na jejích svatých rukách nošen býti tehdy, když ona nejvyššího Boha v svém životě nosila! Jestliže tehdy hned ponejprv z jejího příchodu tak velikých darův a milosti jsi nabyt, jak mnohém více tehdy byl jsi obdařen, když tebe na svých rukách nosila a k svému srdci přitiskala? Ó veliký příteli boží, objednej mi též přátelství s Marií míti, aby duši mou, když s tělem se rozloučí, také do svých rukou přijala. Amen.